

Vörös István

LÉLEKVÁNDORLÁS

HORGAS BÉLA VERSÉHEZ

2019-02-12 | HORGAS BÉLA VERSÉHEZ, VERS

TRAKL

Füstölő, őszi park. Az átutazót elragadja. Kábítószer, fényes gombolyag. A fiatal gyógyszerész pajtának látja a világot, cipőjénél menthetetlen sebesültek nyöszörögnek, másznak a fagytól ezüstös szalmán.

Homályos kagyló, hártypark, peremén csak a véres padok rajzolódnak a háttérre

keményen, a kármin bőrén átdereng a kék. A többi fekete és púpos, a vaslábú, sörényes fűben kígyó furulyál. Szonya combjai mint az álom, táncolnak fehéren a gyilkosság és a kábítószer krétakörében.

Földalatti város zümmögése. Gyümölcsfák és fekete templomok, kék szarvuk a hold öblében ágbogat ereszt. Tisztára sikált folyosók, nyolc égtáj, mint a sípszó, ha madár téved oda, hát vége. Ősz van, a lefolyók alján síkos levelek, és búgnak, éjjel-nappal, az öntözőkocsik.

Felhőbe fagyott hajó, park, fölhasított állat. Gőzölögnek, pengnek majd a fölcsavart belek, a hajó mint cimbalom, röpül, az ütőkről és az evezőkről szélbe pöndörödik a rongy. Fekete ágakon vérző hal. Nyilak és szívek. Riadó. Névsorolvasás. Lázadók az árbócokon, tenyerükből angyal eszik.

Füstölgő, őszi park.

Az átutazót elragadja.

A lelket megkötözve tartja,

hogyan elfelejti, mit akart,

lemerül a hamis tudatba.

Füstölgő, őszi park

mindannyiunk rejtett alakja.

A látvány néha visszatart,

a lelket megkötözve tartja.

Szabadítót ide hamar!

A kukák sorra felborítva.

Füstölgő, őszi park,

a pad varjaktól összeszarva.

Az utcaseprő összehajt,

a lelket megkötözve tartja.

Nem az ő arca lesz zavart,
a köd nem az a fajta.
Füstölgő, őszi park –
a lelket megkötözve tartja.

kép | Tim Vrtiska, flickr.com